

А сирота її в селі,
Її єдина дитина,
Мов одірвалось од гільї:
Ненагодоване і босе,
Сорочечку до зносу носить,
Спекло ся бідне на жару;
Лопуцьки їсть, ставочки гатить
В калюжах з дітьми у яру.
Умий ся, серденько, бо мати
Он дивить ся їй не пізнає
Межи дітьми дитя своє,
І думає: тебе нестало.
Умий ся, серце, щоб пізнала
Тебе, єдиную свою,
І Господа б благословляла
За долю добрую твою.
Умила ся; а добрі люде
Прибрали, в Київ одвезли
У інститут. А там що буде?
Побачим.

Гусла загули,
Гуляє князь, гуляють гості,
Ревуть палати на помості,
А голод стогне на селі.
Ой стогне він, стогне по всій Україні,
Кара Господева. Тисячами гинуть
Голодні люде. А скирти гниють,
А пани й полову жидам продають,
Та голоду раді, та Бога благають,
Щоб ще хоч годочок хлібець не рожав:
Тоді б і в Парижі і іншому краю
Наш брат хуторячин себе показав!
А Бог — ні, не знає, бо то було б диво,
Щоб чув те і бачив, і не покарав...
Або вже аж надто довготерпеливий!...

Минають літа. Люде гинуть:
Лютує голод в Україні,
Лютує в княжому селі.
Скирти вже княжі погнили,